

Arrest

nr. 239 223 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 9 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Surinaams staatsburger afkomstig uit Paramaribo. In Suriname werkte u voor een bedrijf dat goud ontgon. Het was moeilijk om rond te komen en u werd vaak ziek in de bossen. In 1998 vertrok u naar Nederland. U had aanvankelijk iemand die garant voor u zou staan, doch toen u vernam dat u voor uw verblijf zou moeten betalen, besloot u uw verblijf illegaal verder te zetten, daar u geen geld had. Ook uw partner, M.A., kwam na u naar Europa. Zij heeft momenteel een tijdelijke verblijfsvergunning in Nederland. U heeft met haar twee kinderen. U bekeerde zich in Nederland tot het christendom. In 2012 verhuisde u naar België als zendeling. U bent aangesloten bij de

kerkgemeenschap van Turnhout en werkt daar met jongeren. Uw vader overleed in 2013 aan kanker. Nadien deed uw oom de eigendomsakte van uw vaders woning verdwijnen en eigende hij zich de woning toe. In 2018 stierf uw moeder eveneens door kanker. Wanneer u er achteraf over nadacht, besepte u dat hun ware doodsoorzaak niet de kanker was, maar een geestesziekte veroorzaakt door hekserij uitgaande van uw familieleden. In 2019 hoorde u van het bestaan van internationale bescherming. Op 14 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U wil uw verblijf in België regulariseren zodat u uw rekeningen kan betalen en u zich niet meer moet verantwoorden ten opzichte van de politie. U zou graag in België een bedrijf oprichten. U vreest in Suriname niet aan werk te geraken. Voorts stelde u dat het gevaarlijk is door de corruptieve praktijken van machthebbers zoals Bouterse en drugsdealers. Daarnaast stelde u in Suriname te vrezen dat de familieleden die uw ouders behekst hebben dit ook bij u zouden proberen. Tot slot wilt u uw partner en kinderen, die legaal in Nederland verblijven, niet achterlaten.

Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort neer, uitgereikt op 15 maart 2018 door het Surinaams consulaat in Amsterdam; en een kopie van uw geboorteakte, uitgereikt op 25 maart 1991 te Paramaribo.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er gewezen worden op de vaststelling dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit uw verklaringen en de gegevens in uw dossier immers dat u reeds in **1998** aankwam in Nederland en **jarenlang in Nederland in de illegaliteit verbleef**. U koos bewust voor de illegaliteit nadat bleek dat u geld diende te betalen aan de persoon die voor u garant stond, wat u niet kon betalen. In 2012 kwam u naar België om u aan te sluiten bij de kerkgemeenschap. Ook in België verbleef u jarenlang op illegale wijze, zonder enige poging te ondernemen om uw verblijf te regulariseren (CGVS p. 11). Pas op **14 oktober 2019, i.e. meer dan tien jaar na uw aankomst in de Europese Unie**, diende u een verzoek om internationale bescherming in. Dat u niet wist van het bestaan van internationale bescherming (CGVS p.11), is geenszins een afdoende rechtvaardiging voor uw laattijdig verzoek. Er kan van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan informeert over de in een veilig derde land aanwezige beschermingsmodaliteiten en dat hij zich daarop zo snel mogelijk beroept. Uw houding ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees op danige wijze.

Aangaande uw opmerking in Suriname te zullen sterven omdat uw familieleden u zouden trachten te beheksen (CGVS p. 15), dienen vooreerst enkele kanttekeningen gemaakt te worden bij de aannemelijkheid van uw vrees hieromtrent. Vooreerst dient onderlijnd te worden dat u uw bewering dat uw ouders overleden zijn ten gevolge van een vervloeking van familieleden (CGVS p. 5, 15), geenszins kan hardmaken. Uw beide ouders waren immers kankerpatiënten en uw vader liet zich hiervoor bovendien niet behandelen door een arts (CGVS p. 15-16). Dat uw ouders niet ten gevolge van deze ziekte zijn overleden, maar door behekste flessen en vervloeking die door uw familie werden

overgebracht, is iets wat u achteraf zelf bedacht heeft (CGVS p. 17) en berust dan ook op **een loutere speculatie van uwentwege**. Het is bovendien erg merkwaardig dat u dit vermoeden nooit met uw broers of zussen heeft besproken (CGVS p. 17). Daarenboven bleef u bijzonder vaag betreffende de concrete omstandigheden waarin uw ouders zouden behekt zijn. Zo kon u niet zeggen welke personen deze vloeken zouden hebben overgebracht. Dit is des te meer bevreemdend daar u wel verklaarde dat het om familieleden ging (CGVS p. 15). Pas na herhaaldelijke bevraging vermeldde u een zekere Sasi Tina, een zus van uw moeder, doch de namen van de ooms die u veelvuldig vermeldde, bleef u schuldig (CGVS p. 15-16). Ook over de manier waarop de beheksing gebeurde, bleef u op de oppervlakte. U beweerde dat er zaken op jullie afgestuurd werden, maar kan niet concretiseren over welke zaken het precies ging of wat daarmee gebeurde (CGVS p. 15). U stelde deze zaken te moeten navragen bij uw broers en zussen (CGVS p. 16). Echter, gesteld dat u daadwerkelijk vreest behekt te worden, met de dood tot gevolg, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zich terdege zou informeren omtrent de concrete personen die deze praktijken zouden willen uitvoeren en op welke wijze zij dit zouden doen, of dat u de zaak op zijn minst met uw dichte gezinsleden zou bespreken. Uw nalaten ter zake ondermijnt uw vrees. Al bovenstaande in acht genomen, dient geconcludeerd te worden dat u **geen objectieve vrees kon aantonen in verband met een mogelijke poging van familieleden om u te beheksen bij een terugkeer**. Hieraan kan worden toegevoegd dat, gesteld dat u zelf effectief oprecht overtuigd bent van de pogingen tot beheksing van u en uw gezinsleden, uzelf hoe dan ook **geen blijk geeft van een subjectieve vrees hieromtrent**. U voelt zich namelijk beschermd tegen dergelijke hekserijen omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom en u aldus niet vatbaar bent voor geestelijke demonen (CGVS p. 17, 19).

Voorts haalde u de corruptieve praktijken aan van machthebbers zoals Bouterse en drugsdealers in Suriname en stelde u dat het daarom gevaarlijk is terug te keren (CGVS p. 13-14, 17). Uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat Desi Bouterse, de president van Suriname veroordeeld werd tot twintig jaar cel voor het medeplegen van de decembermoorden in 1982 maar dat hij hier verzet tegen aantekende, waardoor het strafproces hervat wordt. Dat het omwille van deze situatie in de toekomst tot een uitbraak van geweld zou komen, is een louter hypothetische veronderstelling naar de toekomst toe waaruit geenszins een actuele beschermingsnood in uw hoofde kan worden afgeleid. U stelde bovendien niet persoonlijk gevisieerd te worden door machtshebbers of personen die bezig zijn met drugszaken (CGVS p. 17). U dient echter uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen, alwaar u in gebreke blijft.

Verder verklaarde u niet naar Suriname te willen terugkeren omdat u hier in België een bedrijf wilt starten, uw werk als predikant wilt voortzetten en uw verblijf wilt regulariseren (CGVS p. 13). Er dient echter te worden opgemerkt dat dit motieven zijn van louter persoonlijke en socio-economische aard die evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband dient opgemerkt te worden dat uw familie in het bezit was van twee eigendommen (CGVS p. 4). Een familievete zette de meeste van uw broers en zussen ertoe aan op eigen benen te gaan staan (CGVS p. 3, 5), wat hen klaarblijkelijk lukt, doch uw zus, die hier de financiële middelen niet voor heeft, verblijft, ondanks de familievete, nog steeds in uw ouderlijke woning (CGVS p. 4-5). Daarenboven kan aangestipt worden dat, ofschoon u beweerde dat er in Suriname geen werk is (CGVS p. 14), u reeds in het verleden kon werken in Suriname in de goudontginning (CGVS p. 3-4, 8). U genoot bovendien een technische scholing (CGVS p. 6). Ook uw broer en schoonbroers vonden werk bij de opruimdienst, als straatmaker of als schoonmaker (CGVS p. 7). Gevraagd of u dergelijke job zou kunnen vinden, stelde u het niet te weten, doch te prefereren als zelfstandige aan de slag te gaan (CGVS p. 14). Gevraagd of u in Suriname een zaak zou kunnen starten, beweerde u opnieuw het niet te weten en stelde dat u een geldschietter zou moeten vinden, wat niet gemakkelijk is (CGVS p. 14). Er zijn alles in beschouwing genomen echter geen redenen om aan te nemen dat u geen professionele activiteiten zou kunnen uitvoeren die u in staat stellen in uw basisbehoeftes te voorzien. U heeft dan ook geenszins aangetoond dat u bij een terugkeer naar Suriname een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat het feit dat uw kinderen en uw partner legaal in Nederland verblijven en u hen niet wilt achterlaten (CGVS p. 13, 15), een motief van louter persoonlijk aard is dat als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming valt. Indien u een legaal verblijf in de Europese Unie wilt verkrijgen op

basis van uw familiale relaties, dient u zich hiervoor te wenden tot de daarvoor bevoegde instanties binnen de Nederlandse autoriteiten.

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet weerleggen. Uw paspoort en geboorteakte staven louter uw identiteit en herkomst, dewelke niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift van 9 april 2020 op dat hij door *“het ontbreken en ontberen aan tal van menselijke behoeften (...) als jongeman niet optimaal [kon] functioneren in Suriname. Het was een dagelijkse strijd om te overleven”*. Hij stelt dat hij *“bestaanszekerheid, erkenning en waardering (ik kon geen werk vinden in de stad, vandaar dat ik genoodzaakt was in het verre binnenland goud te gaan ontginnen met alle gevolgen van dien), veiligheid en zekerheid als fundamentele behoeften, en de vele materiële behoeften”* ontbeerde en dat de grote vete binnen zijn familie eveneens zorgde voor grote onrust.

Verzoeker benadrukt dat er in zijn hoofd wel degelijk een reëel risico is op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij betoogt dat de psychische schade heel groot zal zijn *“vanwege de onzekerheid door de economische situatie van Suriname enerzijds en dat ik, voor de levenslange 22 jaren dat ik hier ben, zodanig ingeburgerd ben dat ik haast geen affiniteit meer heb met de leefwijze van Suriname anderzijds”*. Hij stipt aan dat accommodatie bij een familielid in Suriname onzeker is en dat hij in België een gezin heeft.

Tot slot stelt hij dat hij *“door een samenloop van omstandigheden”* niet eerder dan 14 oktober 2019 een verzoek indienen om internationale bescherming kon indienen en dat hij hierover nooit eerder had gehoord.

2.2. Stukken

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de

bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Voorop stelt de Raad vast dat verzoeker een fotokopie van zijn paspoort en geboorteakte neerlegt (waarvan de originelen gezien op respectievelijk de DVZ en het CGVS) en hiermee zijn identiteit genoegzaam aantoonst.

2.4.2. Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer naar Suriname vreest niet aan werk te zullen geraken, dat het er gevaarlijk is door de corrupte praktijken van machthebbers zoals Desi Bouterse en drugsdealers, dat hij er zal worden behekst door zijn familieleden en dat hij zijn partner en kinderen, die legaal in Nederland verblijven, niet wil achterlaten. De commissaris-generaal meent echter dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.4.3. Met de commissaris-generaal stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker pas op 14 oktober 2019 (zie bijlage 26) een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat hij reeds in 1998 in Nederland was aangekomen en er jarenlang (bewust) in de illegaliteit verbleef, en vervolgens in 2012 als zendeling naar België kwam en er eveneens jarenlang op illegale wijze verbleef (notities van het persoonlijk onderhoud van 31 januari 2020 (hierna: notities), p. 11). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België en evenmin een verzoek indiende in Nederland, is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging.

2.4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift oppert dat hij "*door een samenloop van omstandigheden*" niet eerder dan 14 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming kon indienen en dat hij hierover nooit eerder had gehoord, kan dergelijke uitleg bezwaarlijk verschonen dat hij pas meer dan 20 jaar na zijn aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De Raad meent dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een vraag om internationale bescherming indient. Verzoeker had zich dus kunnen informeren en toont niet aan dat hij daartoe enige poging ondernam.

2.4.5. Daar waar verzoeker vreest bij terugkeer naar Suriname te worden behekst door zijn familieleden, hierbij verwijzend naar de dood van zijn ouders (notities, p. 15, p. 17), dient opgemerkt dat verzoekers bewering dat zijn ouders overleden zijn ten gevolge van een vervloeking door de familie (notities, p. 5, p. 15) een loutere veronderstelling gebaseerd op bijgeloof betreft. Verzoeker slaagt er niet in zijn hypothese hard te maken, wel integendeel. Zo waren verzoekers beide ouders kankerpatiënten en liet zijn vader zich niet behandelen door een arts (notities, p. 16), besprak verzoeker dit vermoeden van vervloeking nooit met zijn broers of zussen (notities, p. 17) en bleef verzoeker steken in vage verklaringen aangaande de omstandigheden waarin zijn ouders behekst zouden zijn en kon hij niet aanduiden door welke familieleden en op welke wijze ze precies behekst werden (notities, p. 15-16). Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming moet de subjectieve vrees of het reëel risico op ernstige schade geobjectiveerd worden. Verzoekers voorgehouden vrees kan aldus niet beschouwd kan worden als de oorzaak van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch kan deze een risico op het lijden van ernstige schade inhouden. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hijzelf geen blijk geeft van een subjectieve vrees hieromtrent, nu verzoeker zich beschermd voelde tegen dergelijke hekserijen omdat hij zich bekeerd heeft tot het christendom en aldus niet vatbaar is voor geestelijke demonen (notities, p. 17, p. 19).

2.4.6. Verder stelde verzoeker in geval van terugkeer te vrezen voor zijn veiligheid omwille van de corruptie van machthebbers zoals Bouterse en drugsdealers in Suriname (notities, p. 13-14, p. 17). Verzoeker gaat eraan voorbij dat niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in zijn land van herkomst om aan te tonen dat hij persoonlijk wordt bedreigd en vervolgd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Desi Bouterse, de president van Suriname, veroordeeld werd tot twintig jaar cel voor het medeplegen van de decembermoorden in 1982 maar dat hij hier verzet tegen aantekende, waardoor het strafproces hervat wordt (Waterkant *"President Bouterse moet 22 januari 2020 voor Krijgsraad verschijnen"* van 30 december 2019; Waterkant *"VIDEO: Zitting Bouterse voor de krijgsraad verdaagd naar 31 maart"* van 22 januari 2020). Dat het omwille van deze situatie in de toekomst tot een uitbraak van geweld zou komen, betreft een loutere veronderstelling waaruit geenszins een actuele en persoonlijke beschermingsnood in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid. Dit wordt slechts bevestigd nu verzoeker verklaarde niet persoonlijk geïsoleerd te worden door machthebbers of personen die bezig zijn met drugszaken (*"Zou u persoonlijk geïsoleerd worden mocht u terugkeren door zulke mensen?"*, *"Ik niet, maar ik ben bang dat het uitbreekt."*, notities, p. 17). Verzoeker slaagt er aldus niet in zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concretiseren.

2.4.7. Waar verzoeker verklaarde niet naar Suriname te willen terugkeren omdat hij hier in België een bedrijf wil starten, zijn werk als predikant wil voortzetten en zijn verblijf wil regulariseren (notities, p. 13) betreffen dit motieven van socio-economische aard, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.8. Ook waar verzoeker stelde dat zijn partner en kinderen in Nederland verblijven en hij hen niet wil achterlaten (notities, p. 13, p. 15), zijn dit zuiver persoonlijke redenen die geen toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.9. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift dat hij in België zodanig ingeburgerd is dat hij haast geen affiniteit meer heeft met de leefwijze van Suriname evenmin relevant zijn bij het beoordelen van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.10. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn relaas, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Wat betreft verzoekers socio-economische redenen, toont hij geenszins aan omwille hiervan een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming te lopen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn familie in het bezit was van twee eigendommen (notities, p. 4), maar dat een familievete de meeste van zijn broers en zussen ertoe aanzette (met succes) op eigen benen te gaan staan (notities, p. 3-5). Evenwel stelde verzoeker dat zijn zus hier de financiële middelen niet voor heeft en daarom, ondanks de familievete, nog steeds in de ouderlijke woning verblijft (notities, p. 4-5). Hoewel verzoeker verder beweerde dat er in Suriname geen werk is (notities, p. 14), dient vastgesteld dat verzoeker reeds in het verleden kon werken in Suriname in de goudontginning (notities, p. 3-4, p. 8), dat hij bovendien technisch geschoold is en een schilderdiploma heeft (notities, p. 8) en dat ook zijn broer en schoonbroers tewerkgesteld zijn in Suriname bij de opruimdienst, als straatmaker of als schoonmaker (notities, p. 7, p. 14). Voorts stelde verzoeker te prefereren als zelfstandige aan de slag te gaan en dat hij hiervoor een geldschietter zou moeten vinden, wat niet gemakkelijk is (notities, p. 14). Gelet op voorgaande zijn er echter geen redenen om aan te nemen dat verzoeker geen professionele activiteiten zou kunnen uitvoeren die hem in staat stellen in zijn basisbehoeftes te voorzien. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen.

2.5.3. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. COOLBRANDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. COOLBRANDT

K. DECLERCK